

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt sige til hr. Keld Albrechtsen, at det konvent, som vi har haft erfaringer med i forbindelse med charteret, indeholdt jo ikke kun medlemmer fra de nationale parlamenter; der var jo også medlemmer fra regeringerne og fra Europa-Parlamentet. Det var en blanding af regeringer og parlamentarikere, og det fungerede efter alt, hvad jeg hørte, ganske fortrinligt.

Så vil jeg også gerne sige tak for debatten og overlade ordet til den næste taler.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg lagde mærke til, at hr. Claus Larsen-Jensen ikke havde så meget lyst til at diskutere, hvad der lå efter Nice. Han forsøgte ligesom at få lagt lidt låg på, sat prop i den flaske, hvorfra unionsånden var blevet sluppet ud i fru Elisabeth Arnolds indlæg. Det forstår jeg for så vidt godt.

Vi vender tilbage til den debat om konvent, og nu siger fru Elisabeth Arnold så, at der også er repræsentanter for regeringerne i sådanne konventer. Ja, jeg læste også referaterne fra det konvent, der var vedrørende dette charter. Der var to repræsentanter i dette konvent, som møde for møde forsøgte at minimere ulykkerne, og det var Erling Olsen og en englænder. Selv om det ikke er på dagsordenen nu, kan man jo godt diskutere, om det lykkedes dem at forhindre skaden. Jeg mener det ikke, og det er jo ikke så godt, men man kan i hvert fald se, hvordan styrkeforholdet vil være: der vil i bedste fald være en dansker og en englænder, som stritter imod, men resten af forsamlingen vil kappes om at kræve mere union.

Det, der er brug for i stedet, og det, som gør et nej til Nicetraktaten utrolig berettiget, er, at et nej til Nicetraktaten kan bane vejen for en anden dagsorden i Europa – en dagsorden, hvor det ikke hele tiden handler om at nærme sig en forbundsstat, men hvor det handler om at skabe et Europa uden delinger; et Europa, hvor alle lande kan være med på lige fod som selvstændige stater i et samarbejde, hvor man måske nok har nogle forpligtende minimumsregler på miljøområdet f.eks., men hvor man ikke koncentrerer kræfterne om at harmonisere pensionslovgivning og indføre fælles mønt og alle mulige andre projekter, som ikke har grundlag i et folkeligt mandat.

Derfor vil det også være forfriskende, hvis en irsk folkeafstemning kan ende med et nej. Det ved vi jo ikke om den gør, men det vil absolut ikke være til skade for de østeuropæiske lande, hvis f.eks. Irland stemmer nej. Tværtimod vil det sætte en ny europæisk dagsorden. Det vil f.eks. muliggøre, at vi kan rejse spørgsmålet: Hvordan skal vi sikre, at de lande, som i dag ikke er inviteret til forhandlingerne, Ukraine f.eks., kan komme med, så der ikke opbygges en ny, lukket grænse mellem Polen og Ukraine med en ny deling af Europa?

Jeg har stillet det spørgsmål mange gange under debatterne, men det er aldrig blevet besvaret af tilhængerne. Kaliningrad i Rusland skal mures inde bag et pigtrådshegn hele vejen rundt på grund af disse Schengenregler. Det duer ganske simpelt hen ikke, og de, der siger, at Nicetraktaten er en forudsætning for udvidelsen, skøjter derfor let og elegant hen over, at alle de problemer, som står i vejen for et helt Europa, henligger uløste efter Nicetopmødet.

Et af de virkelig afgørende problemer er, at man ikke har nogen vilje til at lave om på EU's økonomi til gavn for de fattigste lande i Europa. F.eks. har man ikke turdet tage hul på spørgsmålet om arbejdskraftens frie bevægelighed, som Tyskland og Østrig jo ikke vil være med til. Alle disse problemer er fejlet ind under gultæppet, og samtidig bliver man jublende ved med at påstå, at udvidelsen kommer i 2002 under det danske formandskab.

Jamen sådan går det altså ikke, og derfor vil jeg sige: Lad os sætte tempoet ned. Ikke alt det traktatbyggeri, ikke alt det unionsbyggeri. Hvorfor skal de store lande have mere magt? Det løser da ingen problemer. Hvorfor skal EU-kommissærerne have mere magt? Hvorfor skal handelsepolitikken overlades til handelsbureaukrater i WTO? Hvor fører det hen? Det fører i hvert fald ikke nogen gode steder hen.

Lad os sige til Bruxelles: Vi vil ikke have alle disse unionsplaner. Vi vil have en pause, hvor alle europæiske lande på lige fod kan diskutere, hvordan det europæiske samarbejde skal være. Så kan det godt være, det kommer til at tage 2-3 år mere, end føderalisterne ønsker, men så kan det også være, det bliver bæredygtigt og kan holde i 10, 20, 30 år frem i tiden og blive til gavn og glæde for alle befolkningerne i Europa, i stedet for at man opbygger en føderation, som er uden folkelig opbakning, som man på forhånd ved, at man ikke kan få godkendt ved en folkeafstemning, og som man derfor ikke tør holde